



DRIEMUSCHJES

DOOR C. ASSCHER - PINKHOF

ALKMAAR
GEBR.
KLUITMAN

(Leeftijd 5—7 jaar)

DRIE MUSCHJES

DOOR C. ASSCHER-PINKHOF

GEÏLLUSTREERD DOOR NETTY HEYLIGERS

DERDE DRUK



ALKMAAR
N.V. UITGEVERS-M^{ij} GEBR. KLUITMAN

I. Drie musch-jes.

Op de dak-goot in de zon za-ten drie musch-jes.

„Sjiep,” zei de één.

„Sjep,” zei de twee-de.

„Sjip,” zei de der-de.

Maar al-le drie be-doel-den ze het-zelf-de.

Ze wil-den zeg-gen:

„Wat een mooi weer.

Wat zit-ten we hier ge-zel-lig in de zon.”

De één keek om-laag.

Naar het groe-ne gras.

En naar de hap-jes, die er te krij-gen wa-ren.

De twee-de keek recht voor zich uit.

Naar de boo-men en de groe-ne blaad-jes.

De der-de keek naar om-hoog.

Naar de blau-we lucht.
En al-le drie von-den ze het e-ven
mooi, wat ze za-gen.
„Sjiep,” zei de één.
„Ik ga naar be-ne-den.
Ik moet eens zien, of er wat te e-ten is.
Ik krijg hon-ger van dat mooi-e weer.”
„Sjep,” zei de twee-de.
„Ik ga naar de boo-men.
Ik moet eens zien, of er een plek-je is
om een dut-je te doen.
Ik krijg slaap van dat mooi-e weer.”
„Sjip,” zei de der-de.
„Ik ga een eind-je vlie-gen.
De lucht in.
Ik moet eens zien, of het daar nog
mooi-er is dan hier.
Ik moet mijn vleu-gels eens uit-slaan
in dit mooi-e weer.”
Daar gin-gen ze, hoor.

Het éé-ne musch-je naar be-ne-den.
Daar la-gen zaad-jes.
En lek-ke-re krui-mels.
Het pik-te en hap-te.
Zijn buik-je werd lek-ker rond.
En toen het ge-noeg ge-ge-ten had ging
het naar de dak-goot te-rug.
„Hè — hè,” zei het.
„Dat was fijn.
Nu heb ik ge-noeg ge-ge-ten.”
Het twee-de musch-je ging naar de
boo-men.
Daar wa-ren fij-ne tak-jes.
En groe-ne, koe-le blaad-jes.
Het zocht een mooi plek-je uit.
En het sliep heer-lijk in.
En toen het uit-ge-sla-pen was, ging
het naar de dak-goot te-rug.
„Hè — hè,” zei het.
„Dat was fijn.

Nu heb ik ge-noeg ge-sla-pen.”

Het der-de musch-je vloog naar de
blau-we lucht.

Daar scheen de zon.

Daar was het groot en ver en mooi.

Het vloog en vloog.

En toen het ge-noeg ge-vlo-gen had,
ging het naar de dak-goot te-rug.

„Hè — hè,” zei het.

„Dat was fijn.

Nu heb ik ge-noeg ge-vlo-gen.”

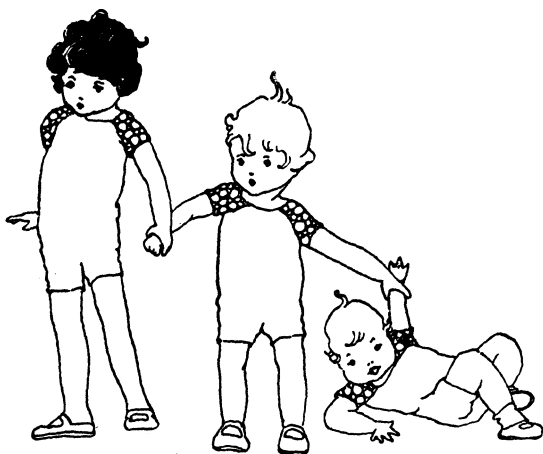
Toen za-ten ze weer al-le drie naast
el-kaar.

„Sjiep,” zei de één.

„Sjep,” zei de twee-de.

„Sjip,” zei de der-de.

Maar ze be-doel-den al-le drie het-
zelf-de.



2. Als Riek-je groot is.

Als Riek-je groot is, wil ze moe-der wor-den.

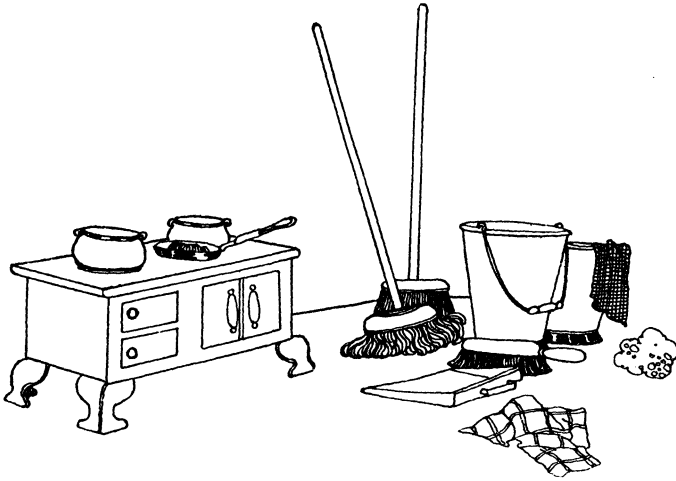
Ze heeft dan een huis, dat al-tijd stof-fig is.

Dan kan ze heer-lijk ve-gen en af-stof-fen.

En dan mag ze ook dwei-len en met wa-ter plon-sen.

Is dat soms niet fijn?
Dan heeft ze een boel kin-de-ren.
Die mag ze aan-klee-den.
En e-ten ge-ven.
Die kin-de-ren zijn nooit stout.
Want dan zou ze niet we-ten, hoe zij
ze zoet moest ma-ken.
Ze mag de kin-de-ren ook naar bed
bren-gen.
Dan kan ze lied-jes voor ze zin-gen.
Dan heeft ze ook een keu-ken.
Met een groo-te ka-chel.
En een hee-le boel pan-nen.
Ze heeft een zak met sui-ker.
En een zak met krent-jes.
Daar mag ze heer-lijk e-ten mee ko-ken.
En zelf proe-ven of het goed smaakt.
Als Riek-je groot is, hoeft ze nooit naar
bed.
Ze mag al-tijd op-blij-ven.

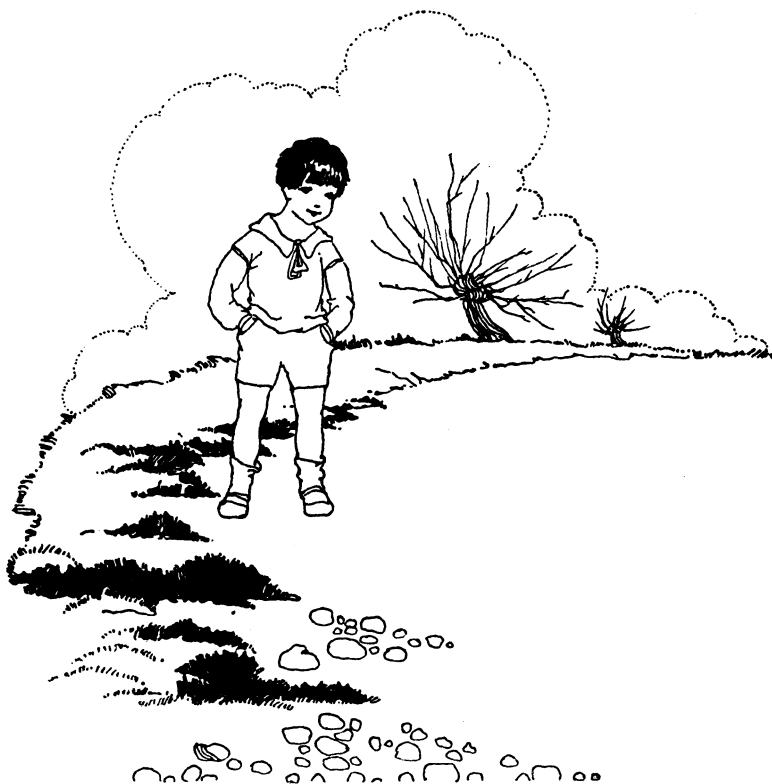
Naar bed gaan is iets van kin-de-ren.
 Niet van groo-te men-schen.
 Als Riek-je groot is, mo-gen va-der en
 moe-der bij haar op be-zoek ko-men.



Dan krij-gen ze li-mo-na-de van haar.
 En taart-jes.
 En kren-ten-brood.
 En thee en kof-fie.
 En flik-jes.
 Dat zul-len va-der en moe-der wel
 heer-lijk vin-den.

Ja, ja, als Riek-je groot is, dan ge-beu-
ren er pret-ti-ge din-gen.
Maar och, het duurt nog zoo lang!
Want Riek-je is pas drie jaar!





3. Dag baas-je!

Al de boo-men langs den kant,
Al de koei-en op het land,
Al de ste-kels van de heg,
Al de kei-en op den weg,

Al de mus-schen langs de goot,
Al de dier-tjes in de sloot
Zeg-gen te-gen Klaas-je:
„Dag baas-je!”

Klaas-je lacht en knikt eens wat,
Groet eens te-gen dit en dat,
Steekt de han-den in den zak
Van zijn ech-te jon-gens-pak,
Kijkt om-hoog en kijkt om-laag,
Kijkt naar al-les e-ven graag!
Met een knik-je en een lach
Roept hij: „dag!”

4. Van een dik-ke ap-pel.

Joop stond in den tuin.
Daar was heel veel te zien.
Bloe-men en vlin-ders.
En gras en steen-tjes.

Maar denk je, dat hij daar naar keek?
Nee hoor.

Er was maar één ding, waar hij naar
kij-ken kon.

En dat was niet bij hem in den tuin.
Dat was in den tuin bij buur-man.

Weet je, wat het was?

Een groo-te ap-pel-boom.

Met heel veel tak-ken.

Met groe-ne blaad-jes.

En met roo-de ap-pels.

Hij keek niet naar de tak-ken.

Hij keek niet naar de blaad-jes.

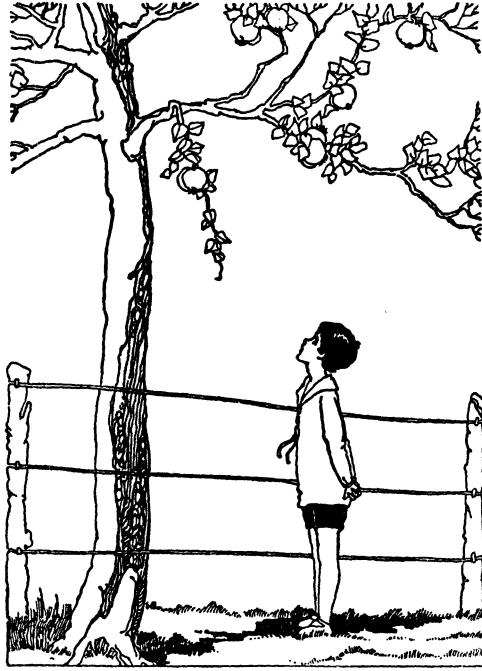
Hij keek al-leen naar de ap-pels.

Dat kun je best be-grij-pen, hè?

Want ap-pels zijn zoo mooi om naar
te kij-ken.

En ze zijn nog mooi-er om in te hap-
pen.

Maar als ze aan een boom han-gen,



kun je er niet in hap-pen.
En als die boom in buur-man's tuin
staat, zou je er niet eens in mo-gen
hap-pen!
En toch moest Joop er al-door naar
kij-ken.
Als die éé-ne dik-ke ap-pel nu eens

viel!
O-ver de muur heen.



In Joop z'n tuin.
Wat zou dat heer-lijk
zijn!

Maar de ap-pel zat ste-
vig aan zijn steel-tje.
Die had geen zin om te
val-len.

Joop zucht-te eens.
Toen keer-de hij zich
maar om.

Zou hij maar wat gaan
spe-len?

En niet meer kij-ken?

Want dat gaf toch niets.

Hij nam zijn hark.

En hij ging de steen-tjes har-ken.

Maar het was net, of de ap-pels rie-
pen.

„Kijk eens om, Joop!

Kijk eens om!”

Ja, en dan moest hij wel om-kij-ken!

En dan zag hij weer die stou-te dik-ke
ap-pel.

Op-eens kwam er ie-mand o-ver de
muur kij-ken.

Dat was buur-man.

Die lach-te.

„Dag Joop,” zei hij.

„Waar keek je zoo naar?”

Joop kreeg een kleur.

Hij vond het zoo gek om te zeg-gen.

„Mag ik raden?” vroeg buur-man.

Joop knik-te.

„Keek je naar de blau-we lucht?”

„Nee,” zei Joop.

„Keek je naar de zon?”

„Nee,” zei Joop.

„Want de zon doet pijn aan je oo-gen.”

„Dat is waar,” zei buur-man.

„Keek je naar de tak-ken?”

„Nee,” zei Joop.

„Keek je naar de blaad-jes?”

„Nee,” zei Joop.

„Keek je soms naar die dik-ke ap-pel daar?”

Joop zet-te groo-te oo-gen op.

„Ja,” zei hij zacht.

„Hoe weet u dat?”

Buur-man lach-te.

„Dat weet ik zóó van-zelf,” zei hij.

Toen vroeg buur-man aan de ap-pel:

„Zeg ap-pel!

Wou jij graag naar dat jon-ge-tje toe?

Het is een bes-te jon-gen, hoor!”

De ap-pel zei niet van nee.

Toen pluk-te buur-man de groo-te ap-pel af.

En hij gaf hem aan Joop.

O-ver de muur heen,
„Dank u wel!” riep Joop.
En hij lach-te te-gen buur-man.
En te-gen de ap-pel.
Hij zet-te met-een zijn tand-jes er in.
O, o, wat smaak-te die fijn!
Net zoo lek-ker als hij er uit-zag!
Nu kon Joop weer naar zijn ei-gen tuin
kij-ken.
Naar de bloe-men en de vlin-ders.
Naar het gras en de steen-tjes.
Want nu kon die lek-ke-re, dik-ke
ap-pel niet meer roe-pen:
„Kijk eens om, Joop!
Kijk eens om!”

4. Twee broer-tjes.

Hans en Frans zijn twee-lin-gen.
 Ze lij-ken niet hee-le-maal op el-kaar.
 Hans is een haar-tje groo-ter dan Frans!



En Frans is een beet-je
 dik-ker dan Hans.

Hans z'n wan-gen zijn
 wat roo-der dan Frans
 z'n wan-gen.

En Frans z'n ha-ren zijn
 wat blon-der dan Hans
 z'n ha-ren.

Maar hun pak-jes zijn
 al-tijd ge-lijk.

En hun jas en hun muts ook.

Ze gaan sa-men naar school.

Hand in hand.

Ze zit-ten op school naast el-kaar.

Ze zijn e-ven knap.

Als Hans wat weet, dan weet Frans het ook.

En als Frans iets moei-lijk vindt, dan vindt Hans het ook moei-lijk.

Juf op school moet wel eens om ze la-chen.

Want ze doen al-les een-der.

Voor een poos-je moest Juf toch zoo om ze la-chen.

Ze wa-ren aan het schrij-ven.

Met inkt.

Knap, hè?

In de eer-ste klas al met inkt!

Als je met inkt schrijft, moet je erg op-pas-sen.

Je mag niet te diep in-doo-pen.

Want dan maak je een vlek.

Je mag je pen niet scheef hou-den.

Want dan spat je met inkt.

Je mag niet te stijf druk-ken.
Want dan wordt het te dik.
Hans en Frans de-den erg hun best.
Ze had-den er roo-de wan-gen van.
Op-eens stak Hans zijn vin-ger op.
„Ik heb een spat-je ge-maakt,” zei hij.
„Bij on-ge-luk.”
„Jam-mer,” zei Juf.
„Voor-zich-tig zijn, hoor!”
Toen schre-ven ze weer ver-der.
Na een poos-je stak Frans zijn vin-ger
op.
„Ik heb een vlek-je ge-maakt,” zei hij
„Bij on-ge-luk.”
„Jam-mer,” zei Juf.
„Wees ver-der maar voor-zich-tig.”
En ze schre-ven weer door.
Op-eens be-gon Frans te hui-len.
„Wat is er, Frans?” vroeg Juf.
„Ik heb zoo’n pijn in mijn pink,”

zei Frans.
„Laat eens kij-ken,” zei Juf.
Frans liet zijn pink-je zien.
Er was een echt krab-be-tje op.



Juf wreef er wat o-ver.
„Zie-zoo,” zei Juf.
„Nu wordt het al be-ter.”
Toen be-gon Hans te hui-len.
„Wat is er?” vroeg Juf.
„Ik heb zoo’n pijn in mijn duim,” zei
Hans.

„Laat eens kij-ken,” zei Juf.
Hans liet zijn duim-pje zien.
Maar er was niets te zien.
Niet eens een krab-be-tje.
„Ik zie niets,” zei Juf.
„Hoe kan het dan pijn doen?
Komt het door-dat Frans pijn had?”
Hans knik-te.
Toen moest Juf toch zóó la-chen.
„Weet je wat?” zei ze.
„Ik ben de dok-ter.
Ik maak het wel o-ver.”
En ze wreef Frans z'n pink en Hans
z'n duim o-ver el-kaar.
„Is het nu o-ver?” vroeg ze.
„Ja,” knik-te Frans.
„Ja,” knik-te Hans.
En Frans lach-te weer.
En Hans lach-te ook weer.
Dat was maar goed ook.

Want hui-len-de twee-lin-gen wa-ren
niets mooi om naar te kij-ken!

5. Bij het wieg-je.



In het wieg-je lag klein Fie-ke.
Ze had een wit trui-tje aan.
En ze had een wit schort-je voor.
Ze lag on-der een ro-se de-ken-tje.
En aan de wieg wa-ren ro-se strik-ken.
De wieg zelf was van wit met ro-se
bloem-pjes.

En Fie-ke haar wange-tjes wa-ren ook
ro-se.

En haar kop-je lag op een wit kus-sen-
tje.

Al-les wit en ro-se.



Je kunt wel den-ken hoe mooi dat was.
Naast de wieg stond een klein, wit
stoel-tje.

Daar zat klei-ne Ro-za op.

Ze pas-te op Fie-ke.

Tel-kens ging ze staan.

Want als ze zat, kon ze niet in de wieg
kij-ken,

En ze wou toch zoo graag tel-kens e-ven
naar Fie-ke zien.

Zzzz

Daar kwam een vlieg aan-ge-vlo-gen.

Die wou op Fie-ke haar neus-je gaan
zit-ten.

„Nee vlieg,” zei Ro-za.

„Weg daar!

Je mag niet op dat neus-je!”

En ze zwaai-de met haar hand-je.

„Zzzz” zei de vlieg.

Ze vloog maar weer weg.

Als ze toch niet op dat neus-je mocht,
vloog ze lie-ver naar bui-ten.

Trip, trip, trip.

Daar kwam de poes aan.

Die wou op Fie-ke haar de-ken-tje
gaan zit-ten.

„Nee poes!” zei Ro-za.

„Weg daar!

Je mag niet op Fie-ke haar voet-jes!”

„Trip, trip, trip,” deed de poes.

En ze trip-te maar weer weg.

Als ze toch niet op dat war-me de-ken-
tje mocht, ging ze maar lie-ver de
deur uit.

Kiek-kiek.

Daar kwa-men de zon-ne-straal-tjes
het raam bin-nen.

Die wou-en op Fie-ke haar wange-
tjes schij-nen.

De wange-tjes wer-den er rood van.

„Ja, zon!” knik-te Ro-za.

„Kom maar!

Schijn maar op Fie-ke haar wange-tje.

Dat is lek-ker warm voor haar.”

Fie-ke sliep fijn door.

En Ro-za zat in haar wit-te stoel-tje

op haar te pas-sen.
En de vlieg vloog in den tuin rond.
En de poes zat in de keu-ken.
En de zon-ne-straal-tjes de-den kiek-
kiek in de wieg, en maak-ten de
wange-tjes van klei-ne Fie-ke rood.

6. Nieu-we schoe-nen.

Zul-ke schoe-nen als Geert heeft, daar
sta je van te kij-ken, hoor!
Eerst had hij al-tijd schoe-nen met
gaat-jes.
Dat heb-ben klei-ne kin-de-ren al-tijd.
Maar nu heeft hij man-nen-schoe-nen.
Met haak-jes.
Je weet wel, zoo dra-gen al-le man-nen
ze.
En dik-ke zo-len, nou hoor!



Van-daag heeft
hij ze voor 't
eerst aan.

Dat kun je uit de
ver-te al zien
en hoo-ren.

Wat stapt die
ke-rel.

Nou ja, man-nen
stap-pen al-tijd
zoo ste-vig.

Kin-de-ren niet.

Maar hij is ook geen kind.

Hij is een man.

Hij heeft ook een bin-nen-zak in zijn jas.

Dacht je soms, dat kin-de-ren een bin-
nen-zak heb-ben?

Wel-nee!

Al-leen man-nen.

Daar stapt hij op straat.



De straat dreunt er van.

„Goe-ie mor-gen,” zegt hij te-gen den melk-boer.

Zou de melk-boer zijn schoe-nen zien?

„Goe-ie mor-gen, me-neer,” zegt de melk-boer.

„Me-neer?” lacht Geert.

„Ik ben toch Geert!”

„Och,” zegt de melk-boer.

„Ik heb me ver-gist.

Ik dacht dat er een man aan kwam.

Dat komt door die schoe-nen, die je aan hebt.”

„O,” zegt Geert.

„Kwam het daar-door?

Het lij-ken ook net man-nen-schoe-nen, hè?”

„Ja,” zegt de melk-boer.

„Je liep net als een man.”

„Ik heb ook een bin-nen-zak in mijn

jas," zegt Geert.
„Zoo zoo!" zegt de melk-boer.
„Nou, dag me-neer!"
Daar ver-gist hij zich weer!
Geert stapt ver-der.
Hij moet een pond zout ha-len bij den
krui-de-nier.
Hij doet graag een bood-schap bij den
krui-de-nier.
Je krijgt er al-tijd een koek-je toe.
Hij stapt den win-kel in.
Wat hoor je die schoe-nen op den grond
van den win-kel.
„Wat wou u heb-ben, me-neer?" vraagt
de krui-de-nier.
Zie je wel, die ver-gist zich ook al.
Hij zal maar niet zeg-gen, dat hij ge-
woon Geert is.
„Een pond zout as-tu-blijft," zegt Geert
„Ik zal de zak met zout wel in mijn



bin-nen-zak ste-ken."

„O, me-neer," zegt de krui-de-nier.

Hij weegt het zout en geeft het aan Geert.

Geert legt vijf cent op de toon-bank.

„Dag me-neer," zegt de krui-de-nier.

Geert blijft wach-ten.

Hij heeft nog geen koek-je ge-had.

„Het koek-je nog," zegt hij zacht-jes.

„Een koek-je ?" vraagt de krui-de-nier.

„Dat geef ik al-tijd aan kin-de-ren.

Niet aan man-nen.

Die lus-ten geen koek-jes."

„O," zegt Geert.

„Maar ei-gen-lijk was ik geen man.

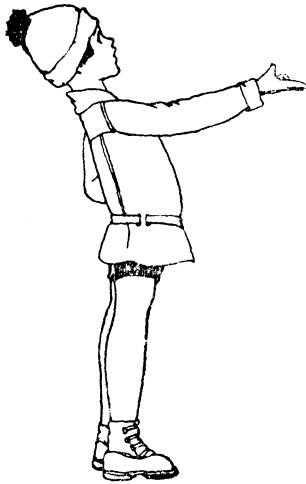
Ik was ei-gen-lijk Geert."

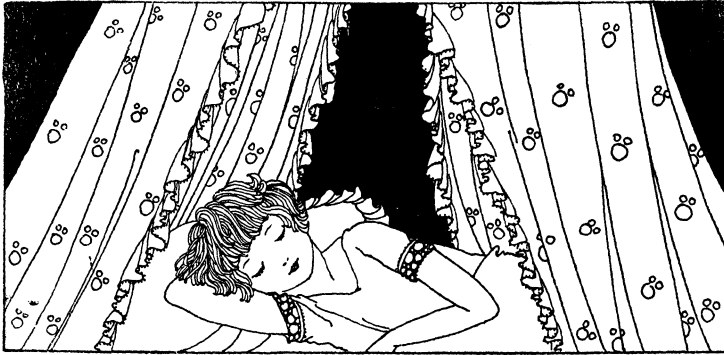
„Och! Nu zie ik het!” zegt de kruidenier.

„Ik vergis-te me door die schoenen.
En door die binnen-zak!”

En hij geeft Geert gauw twee koekjes.
Eén voor zijn mond.

En één om in de binnen-zak van zijn
jas te stoppen!





7. De ver-jaar-dag.

Mie-ze-moes ligt in haar bed-je.

Met haar hoofd-je op haar arm.

Mies-jes kus-sen ligt zoo heer-lijk,

En haar de-kens zijn zoo warm.

Mies-je droomt van mooi-e din-gen,
Die ze mor-gen krij-gen zal.

Van een beel-dig thee-ser-vies-je,
Van een groo-te pop voor-al.



Van een mooi-e pop-pen-wa-gen,
 Die ze rij-den mag op straat.
 Van een heu-sig le-vend hond-je,
 Dat met Mies-je wan-dlen gaat.

Mies-je droomt van li-mo-na-de,
 En van taart-jes met veel room.
 Mor-gen, mor-gen is ze ja-rig!
 Mies-je lacht eens in haar droom.





8. Ver-haal-tjes.

Moe-der heeft het druk in de keu-ken.
Ze kan nu geen ver-haal-tjes ver-tel-len.
Moe-ders we-ten bij-na al-tijd ver-haal-
tjes.

Maar soms gaat het heusch niet.
Er moet toch ook e-ten ge-kookt wor-
den.

Nu moe-ten de broer-tjes el-kaar maar
ver-haal-tjes ver-tel-len.
Ze zit-ten naast el-kaar in de groo-te

stoel.

„Weet jij een ver-haal-tje?” vraagt Frits.

„E-ven be-den-ken,” zegt Daan.

Hij zit een poos-je heel stil.

„Er was es,” be-gint hij dan.

„Er was es een tij-ger.”

„Nou, en toen?”

„En toen was er een man.

En toen heeft de tij-ger de man op-ge-ge-ten.”

„En toen?”

„Toen was het na-tuur-lijk uit.

Want toen de man op-ge-ge-ten was,
toen was er niets meer om van te
ver-tel-len.”

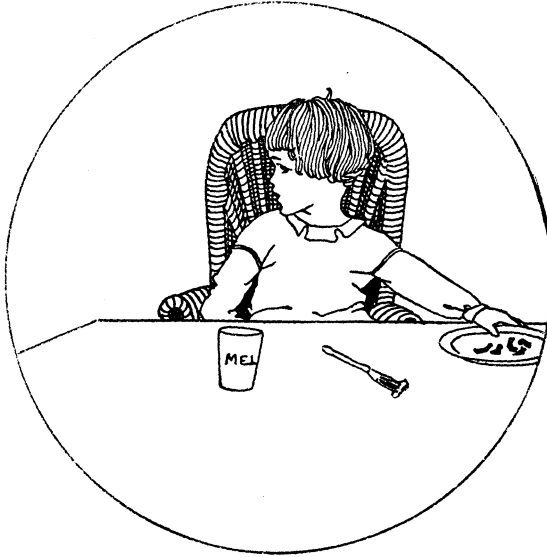
„Hee-le-maal niet mooi,” zegt Frits.

„Moe-der ver-telt veel mooi-er.”

„Ja, maar moe-der is ook al zoo groot.
Dan weet je van-zelf mooi-er ver-
haal-tjes.”

„Zal ik nu ver-tel-len?” zegt Frits.
Hij denkt ook e-ven na.
„Er was es een leeuw.
Maar dat was een hee-le zoe-te leeuw.
Die at nooit men-schen op.”
„O,” zegt Daan.
„Wat at hij dan?”
„Hij at . . . hij at . . .
Dat moet ik nog be-den-ken.
Hij at bo-ter-ham.
En hooi en gras.”
„Wat een zoe-te leeuw,” zegt Daan.
„En toen?”
„En toen heeft die leeuw op een keer
die tij-ger ont-moet.”
„Wel-ke tij-ger?” vraagt Daan.
„Die van jou.
Die stou-te, die een man op-at.
En toen zei de leeuw te-gen de tij-ger,
dat hij ook zoet moest wor-den.

Gras en hooi smaak-te nog lek-ker-der
dan men-schen, zei hij.
Nou, en toen heeft de tij-ger het nooit
meer ge-daan.



En de leeuw en de tij-ger zijn vriend-
jes ge-wor-den.
Uit.”
„Wat mooi,” zegt Daan.
„Weet je nog meer?”

„Nee,” zegt Frits.

„Als ik nog meer wil ver-tel-len, moet ik eerst aan moe-der vra-gen.

Die moet me hel-pen be-den-ken.”

Frits en Daan gaan naar de keu-ken.

„Moe-der,” zegt Frits.

„Ik weet geen ver-haal meer.

Weet u er nog één?”

Moe-der heeft het wel heel druk.

Maar ze kan toch wel e-ven hel-pen be-den-ken.

„Ver-tel maar aan Daan van een stout jon-ge-tje.”

„Wat deed dat jon-ge-tje dan?” vraagt Daan.

„Die liet al de korst-jes van zijn bo-ter-ham staan.”

„Nee,” zegt Daan.

„Dat is geen ver-haal.

Dat is echt ge-beurd.”

„Ja?” vraagt Moe-der.

„Hoe heet-te dat jon-ge-tje dan?”

„Daan,” zegt Daan.

„En hoe was het ver-haal ook weer



ver-der?” vraagt Moe-der.

„Ik weet het niet,” zegt Daan.

„Ik wel,” zegt Moe-der.

„Toen heeft zijn moe-der de korst-jes
op een bord-je in de keu-ken ge-zet.

En toen kwam het jon-ge-tje in de keuken.

En toen heeft hij al-les net-jes op-ge-ge-ten.

Toen was hij weer zoet.”

Daan zegt niets.

Hij kijkt rond, waar het bord-je staat.

Dan eet hij stil de korst-jes op.

„O,” zegt Frits.

„Dat is net zoo’n ver-haal als van de tij-ger.

Want die was ook eerst stout.

En la-ter is hij zoet ge-wor-den!”

9. Dok-ter

Jaap speel-de dat hij dok-ter was.

Al-le men-schen in huis moes-ten ziek zijn.

Va-der en moe-der.
En Zus en de poes.
Daar kwam hij aan-ge-tuft.
„Tinge-ling!”



„O, dag dok-ter,” zei moe-der.
„Wat kom je doen?”
„U bent ziek,” zei Jaap.
„Niet waar,” zei moe-der.
„Ja-wel. U hebt pijn in uw hand.”
„O,” zei moe-der.

„Maak mijn hand dan maar be-ter.
Jaap nam moe-ders hand.
Hij wreef er o-ver.
Hij klop-te er op.
„Zie-zoo,” zei hij.
„Die is al be-ter.
Nu ga ik va-der be-ter ma-ken.”
„Ik ben niet ziek,” zei va-der.
„O, ja!” zei Jaap.
„Heel erg ziek.
U bent ziek in uw arm.”
„Ja?” vroeg va-der.
„Maak me dan maar be-ter.”
Jaap wreef o-ver va-ders mouw.
Hij blies er eens op.
En toen was het o-ver.
„Nu zus,” zei Jaap.
„Jij hebt pijn in je been.”
„Goed,” zei zus.
En ze stak Jaap haar been toe.

Jaap kneep eens in zus haar kous.
„Au!” riep zus.
„Je doet me pijn!”
„Dat moet toch,” zei Jaap.
„An-ders is er toch niets om be-ter



te ma-ken!”
En hij wreef de pijn weg.
„Nu de poes nog,” zei Jaap.
„Poes, je bent ziek in je staart.”
En hij wou de staart van poes be-ter
ma-ken.

Maar poes moest er niets van heb-ben.
 Die liep gauw weg.
 Ze wou niet ziek zijn.
 En ze wou niet be-ter ge-maakt wor-
 den ook!

10. Met inkt.

Die Han-nes kan toch schrij-ven, zeg!
 Heel keu-rig op de lijn-tjes.
 De neer-haal maakt hij ste-vig dik,
 De op-haal maakt hij fijn-tjes.
 Een en-kel spat-je hin-dert niet,
 Zoo denkt hij on-der 't schrij-ven.
 Zoo'n lan-ge brief, en dan met inkt,
 Dat kàn niet net-jes blij-ven.
 Nu is hij klaar. Nu kijkt hij op.
 Och, Han-nes kijk eens even!
 Waar komt die zwar-te neus van-daan?
 Je neus heeft mee-ge-schre-ven!

II. Stou-te pop.

Je moet het niet aan een an-der ver-
tel-len.

Maar Toos haar pop is heel stout ge-
weest.

Ze is in een plas met mod-der gaan
lig-gen.

Al haar klee-ren wa-ren vies.

Haar jurk en haar hemd-je,

Haar broek-je en haar kou-sen.

Toos was erg boos op haar.

Ze heeft haar da-de-lijk uit-ge-kleed.

Ze heeft de klee-r-tjes ge-was-schen.

Nu lig-gen ze in de zon.

Die zal ze wel dro-gen.

Maar nu heeft pop niets aan.

Ze ziet er wel wat zie-lig uit.

Haar haar is in de war.

Haar bloo-te arm-pjes en been-tjes

steekt ze wijd uit.
 Toos heeft me-de-lij-den met haar.
 Ze neemt de pop in haar ar-men.
 En ze gaat in den tuin
 zit-ten wach-ten, tot de
 klee-r-tjes droog zijn.
 Maar Toos kijkt nog wel
 een beet-je streng.
 Pop mag niet den-ken,
 dat Toos al weer hee-
 le-maal goed op haar
 is!



Als-of het zóó maar niets
 was!

In een plas met mod-der te gaan lig-gen!
 En je klee-r-tjes nat en vies te ma-ken!
 Nee, hoor!
